

PERIÒDICH POLITICH VERMELL

== SALUT PÚBLICA == INTERESSOS POPULARS == ARTS Y LLETRAS ==

Redacció y Administració: carrer de Ronda de la Universitat, número 6, Barcelona

— VENTA: 25 exemplars, 1 pesseta; Un número, 2 quartans. — Surt a llum los divendres ab tota regularitat. — SUSCRIPCIO: Espanya, 8 rals trimestre; Extranjer, 16. —

JA SOM FELISSOS

Ja podem dormir tranquils. Ja s'ha trobat un remey contra l' militarisme.

Noe queivavam de que teniam massa soldats y l' Govern ha pensat en augmentarls l' nombre.

Es alló que diuen los castellans: ¿No voís caldo? donchs aquí n' tens escudella y mitja.

Y la veritat es que no tots la culpes del Govern.

¿Los meteixos possibilistas—quin diable de nom!—li han indicat lo remey.

Pera acabar ab lo militarisme, li han dit, no hi ha res com lo *servey obligatori*. Que tots sian soldats y no hi haurá més *soldadadas*.

Que es com dir: pera acabar la miseria llemsem totas las riquezas y femnos tots pobres de profeta.

Y novaltres que 'ns creyem que pera acabar lo militarisme ni hi havia res com reduhir lo exercit á sa més mínima expressió!

Es veritat que nosaltres som uns tanocas y no enteném res de aquestas cosas.

També creyem que no hi havia millors soldats que 'ls voluntaris y després nos han demostrat que no n' hi ha de més bons que 'ls que ho son per forza.

També 'ns pensávam que l' ser soldat devia ser un ofici y ara resulta que los de tots los oficis rân de ser soldats.

Si l' Govern porta á cap lo projecte dels possibilistas ja cal que renunciem tots á seguir carrera ó á apendre cap ofici. Aixís quan estarem en lo millor d' apendre ho tindrem de deixar!

Es com lo remey que han trobat pera acabar ab los sargentos: ferlos á tots empleats. Y després publicar una llei prohibint que ningú pugui ser empleat del Govern, ni de las diputacions, ni dels ajuntaments, ni de las companyas de ferro-carrils, ni de cap casa particular, sense que avans hagi estat sargento.

Y com tots los espanyols tenim lo desitj de viure de un empleu, tots haurém de comensar per ser sargentos.

No sabem si l' que ha tingut aquesta bona idea n' haurá tret privilegi d' invenció. Si no ho ha fet, fassiu, porque fora una llástima que li prenguessin.

No s' diu si pera acabar ab los generals s' ha proposat multiplicarlos per quatre. Es una llei que proposém al Govern.

Creuquí que no es més dolenta que la que se los hi ha ocorregut pera acabar ab lo militarisme y 'ls sargentos.

Diuen que sent tots soldats moralisarem lo exercit. Prova de que aquest no es tot lo moral que deuria ser.

¿Mes y si l' exercit nos desmoralisa á nosaltres?

Perque jo recordo que quan era petitet á estudi m' feyan llegir una rondalla titulada *Las pomas podridas*, pera demostrarme que una sola de aquestas era capés de podrirne tot un pané de bonas.

També diuen que sent tots soldats l' exercit será més lleal, com ho es á Fransa.

Podrá ser, mes en aquest moment tinch devant un periòdich *demagogo francés*, *Le Socialiste*, que diu lo següent:

«L' exercit no 'ns deu fer por. Los soldados serveixen tres anys: lo primer any encara s' recordan de quan eran á casa y l' tercer no pensan més que en tornarhi. Sols lo segon any estan de plé á ple supeditats á las atencions. Tenim, donchs, las duas terceras parts dels soldats á favor nostre.»

Com no enteném de matemáticas no sabem lo que hi haurá de cert en aquests càlculs. Mes un general francés que n' deu entendre, porque allí 'ls oficials son més sabuts que 'ls de aquí, declaró darrerament que havia observat que 'ls soldats no obedien com era de desitjar quan se los hi manava tirar contra 'ls treballadors declarats en huelga.

Potser que ab totas aquestas midas lo nostre Govern pensi senyarse y s' tregui 'ls ulls; cosa que sentiriam molt, porque llavors nos pegaria cada cop de cego que faria tremolá l' moo. ¿Si fins ara que hi veu 'ns ne pega tant!

VULL SER POLITICH

¡Vaja, estich resolt!

Diguin lo que valguin, no hi ha vida com la del polítich. Ell podrà tenir alguns mals de cap quan no governan los seus, mes un cop que son dalt ¡qui li empta la basa?

Aquí tenen l' Anton, que no era més que un advocat de secá, si fa ó no fa com jo meteix. Se va fer polítich, y ha estat diputat y director de un negociat del ministeri de la Governació y fins ha estat á punt de ser ministre. L' fet es que 'ls seus electors, ó 'ls del Govern, que pera l' cas es igual, lo van caviar á Madrid, y ell s' hi ha quedat, y allí triunfa y gasta y viu com un senyor, sense fer altra cosa que llevarse á la una de la tarde, emorsar á Fornos, pendre café al Suís, sopar al café Inglés, anar al Real al hivern ó al Retiro al istiu, y passar unas cuantas horas murmurant y fent pronóstichs al saló de conferencias del Congrès. ¡Jo t' flich y quina vida!

¡Ja os dich jo que m' va deixar parat lo dia que l' vaig trovar allá á la Carrera de Sant Geroni y m' va explicar com ho feya! Ell es qui m' va ficar al cap la seba de ser polítich, y no hi há més, me n' faig.

Avuy meteix crido á n' en Llordachs pera vendrelli tots los meus llibres, porque, segons l' Anton, aquestos no m' servirian de res, y m' fico de cap á ja política.

Mes, se m' acut un duple: ¿de quin partit me faig?

¿Del socialista? Tots los socialistas son uns morts de gana.

¿Del federal? ¡Qué es cas! Quan aquest pugui al poder, si es que hi puja, jo ja m' hauré mort de vell.

¿Del carlí? Menos. Los carlins sempre somian truytas.

¿Del possibilista? Aixó de fer esqueneta als altres y que ningú me la fassi á mi no fa per casa.

¿Del zorrillista? No tinch pas ganas de que l' dia menos pensat m' envihin á Fernando Po ó m' clavin quatre balas al cap sense com va ni com costa.

Veig que no m' queda més recurs que ferme monarquich, per més que no n' tingui res.

¿Mes de quins monarquichs? ¿Dels esquerrans? ¡Ca, barret! Una vegada han estat al poder y no s' hi han sapigut aguantar ni quinze dias.

¿Dels liberals? Aixó de pendre un motiu sense esclurem no m' va gaire be, porque en darrer resultat los sagastins tenen tan de liberals com jo de turch.

Poch me queda pera triar. Me faig conservador y fora.

Esta dit. Desde demá formaré al costat dels conservadors ortodoxos y m' posaré á las ordres del excel·lentíssim senyor D. Anton Cánovas del Castillo.

Aixó m' va molt millor que no pas tenir per jefe al tarit-tarot d' en Romero Robledo y anar al costat de beneyts com en Sadó y companyia.

Y quin bot pegarán los meus amichs quan ho sápigam! Mes tant se val, tant se m' en dona, que, com deya aquell, son cusins germans de poca vergonya.

Lo primer que m' va recomenar lo meu amich Anton es que, si volia fer carrera, m' tirés la vergonya á la esquena. Ja l' hi tinch.

Desde l' moment en que vull fer de la política l' meu modo de viure, haig de fer cas omíde tota mena de escrúpols.

¿Com ho han fet los altres? Ni mes ni menos que com jo penso ferho.

No hi ha ningú, desde l' castis Manyé y Flaquer, director del *Diario de Barcelona*, fins á

elegant Frederich Mellado, director del *Imparcial*, de Madrid, que no hagin fet tots los papers del suca per arribar al indret ahont avuy se trovan.

Y las eminencias, aqueixas eminencias de la nostra politica que tan per sota deixan al Mont-Blanch y al meteix Chimborazo ¡no n' han hagut de llenzar poch de lastre liberal para pujar a la alterosa regió de la atmosfera politica en que avuy se trovan!

En Sagasta, que per las sevas antigas aficcions a minar lo tronó, mes aviat semblava ingenyer de minas que de camins, ¡no n' hagut de fer poch ni gaires de trassats y estudis para passar la *divisoria* que del poder lo separava!

Y don Emilio, l' eminentissim don Emilio Castelar, ¡no n' ha hagut de gastar poch de saliva y de eloquencia para desier tot lo camí que cap a la llibertat havia fet y arribar a aguantar ab todas sas forcas una de las quatre potas que aguantan lo tronó!

Y qué dirém del meu futur jefe l' excel·lentissim senyor don Anton Cánovas del Castillo? Mirat desde l' seu *Programa de Manjares*, ni ab una ullera de llarga vista se l' ovira! ¡tan es lo que ha reculat!

Donchs si *ls salomós* (no sé pas si está massa ben dit *salomós* per *lumbres*) si *ls salomós* de la politica han cambiat de opinió mes sovint que lo de camisa, si ab aixó de caminar a reculons fins poden donarne blissons als meteix crànchs (perquè un *pipiolo* com jo no ha de pogueu també girar la cascua y pegar un salt mortal para passar de las ideas mes radicals a las mes conservadoras, ó reaccionarias, si es que havém de agomenar las cosas per son nom).

Desde el moment en que vull viure de la politica, haig de fer lo meteix que aquell que planta botiga: servir be als parroquians, y sobretot a aquells que millor pagan.

No sé pas si may ha estat moda lo ser conseqüent, mes avuy no ho es, y jo haig de seguir la moda. Per conseqüent comenzo per enjejar al diable la conseqüencia y estich disposat a servir a qui milló m' pagui.

Desde aquest moment poso parada de politica y trech lo meus serveys al encant.

«Qui n' dona més? ¡a la una!»... «Qui n' dona més?»... ¡a las duas!»... «Qui n' dona més?»... ¡a las tres!»
«Vostés, senyors canovins!»... ¡a las tres!»
Donchs estich a la disposició de vostés.
Manin y fora.

Los periódichs conservadors diuhen que lo indult d' en Villacampa y demés companys se deu a que l' citat brigadier pertencía a la Masonería, igual que en Sagasta y altres ministros.

De lo qual se deduhiria, segons los conservadors, que la Masonería val més en aquestos casos que la regia prerrogativa y todas las bonas intencions del poder real.

Si era aixó lo que s' proposavan demostrar, no 'ls faré jo la contra.

Pero consti que l' seu monarquisme queda fet una illüstima.

Tots los obrers fusters de Málaga se negaren a treballar para aixecar lo catalach ahont lo divendrés antepassat se doná garrot a un criminal.

Aixís meteix no 's trobá tampoch cap carreter que volgués llogar son carro para portar lo sentenciát al patibol, tenint las autoritats que recorre a treballadors y carro de fora d' aqueixa ciutat.

Aplaudim l' actitut d' aquells obrers, suposant que obraren com a partidaris de la abolició de la pena de mort.

Llegim en *las ressenyas* que *la La Reinaxensa* del diná del *Centre Catala*.

«Lo senyor Feliu y Codina, en representació de *El Diluvio*, digué: Encara que representant de *El Diluvio*, veig ab satisfacció al catalanisme ficat dintre de l' arca Noé.»

Prou. En catalá s' dona l' nom d' arca de Noé al lloch ahont hi ha molts bestias.

¡Vaja unas amoretas que tirá l' senyor Feliu als seus companys de taula!

Del meteix diná:
«Lo representant de *Lo Somatent*, de Reus, manifesta l' desir de que aviat pogués ser un fet la proclamació de Catalunya una e indivisible».

Amich reusense, aixó es *jacobinisme* pur.
Per qué 's tortosins, per exemple, que no volen ser catalans ni valencians, no han de pogueu seguir sent tortosins, ab la meteix rabó ab que lo senyor Farnés vol que nosaltres no siguém *espanyols* ni *francesos*, sino catalans y res més que catalans?

Mirin que aixó de una e indivisible fa molt unitari y havim quedat en que 'ls catalanistas eran enemichs de la unitat.

Segons los diaris de Madrid ha creat en aquella cort una *Inspecció de policia*, que tindrà relacions directas ab los gobernadors civils y judiciales, y no 's diu si també han de ferho las eclesiásticas.

No comprenen porque 'ls homens de Madrid se trencan lo cap inventant paraulas novax: de aixó se n' diu, aixís en castellá com en catalá, una *dictadura*, y no una *inspecció de policia*.

Sembla que de Madrid han sartit ja tres circulars cap a provincias:

La primera es del ministre de la Gobernació als gobernadors; la segona del ministre de Gracia y Justicia als presidents de la audiencia, y la tercera del fiscal del Supremo a tots los fiscals.

Diuhen que aquestas tres circulars distintas no tenen més que un objecte verdader: lo de apretar las roscas a la premsa.

«Encara més?»
Ni que 'ns prenguessin per rahims en temps de brems.

Havém rebut un tomet de poesias catalanas y castellanas que poria per títol *Emociones* y es original de Pere Poblador Gil (*Perico Matallaxé*), habenthi algunas de bstant notables. Se ven en llibrerías y kioscos.

Estant en capella en Villacampa y sos companys d' infortuni un tal marqués de Santa Genoveva va permetres certa indiscreció incalificable, maltractant *valerosament* als revolucionaris.

Averiguats los lassos que al tal senyor lo unian ab la monarquia, ha resultat ser *caballero* de la regenta.

Y com *caballero*, en sa acepció més vulgar, significa *establer*, es a dir, *cuyador del estable*, compreh la indiscreció d' aquell marqués *establer*.

Les aficcions del ofici l' haurán fet incapas de comprendre cap altre cosa que surti del seu ram.

Está ja publicat lo tomo primer del interesantissim libre *Pi y Margall y la politica contemporánea*, que ab tan general aceptación publicava lo malaguanyat editor Evaristo Ullastres.

Lo dit primer tomo, ricament encuadernat ab tapes a propósit, val deu pessetas, y consta de 1024 planas de compacta lectura.

Lo segon tomo, últim de la obra, segueix publicantse per quaderns de 128 planas al preu de una pesseta cada quadern.

Se suscriu en todas las llibrerías y centros de suscripciones y en casa dels corresponents de LA TRAMONTANA.

Lo govern ha decidit curar la llaga que se 'n diu *militarisme* per medi de la homeopatia.

Segons un diari de Madrid, de avuy en avant ningú podrà ser escrivint ni tenir certs empleos subalterns sense haver estat sargento ó oficial d' exercit.

De manera que l' exercit vindrá a ser una escola preparatoria para todas las carreras, fins pera la de bisbe, para optar a quin títol s' haurá d' haver estat quant menos mariscal de camp.

Es un gran medi de aumentar l' abició a ser militar.

Fins ara n' hi havia hagut tant poch que 'ls pobres soldats no podian tenir més que un gefe per cada bu.

Un col·laborador de *La Garriga* y un suscriptor de *Vilamajor* se 'ns queixan de que no reben nostre periódich, que 'ls enviém puntualment.

«Tenim de queixarnos per tals perduas? Si no 'ns agrada predicar en desert, no.»

Llegeix al vol en un article de *El Progreso* de Madrid:

«... que Sagasta hubiera fusilado si en vez de ministro de una señora extranjera y un niño en la cuna, lo hubiera sido de D. Alfonso...»

Enterats.

«Dimontri de Ruiz Zorrilla!»
Al govern espanyol sembla que se li ha ficat a la barretina que l' treguin de Fransa, y l' govern francés igual que si li diguessin Lluçia.

Aixó sembla l' rosari de la aurora.
Y no pas pel modo com acabarà.
Sino pels *miquels* que s' hi barrejan.

Llegim en *El Siglo Futuro*:

«Per nostre conducto ha rebut un estimat amich nostre lo censal de 8,000 rals, que en classe de restitució fou entregat al respectable prebete de aquesta cort senyor D. Ramon Cabedo Juanca, de qui la reborem para tornar-la a son lligitim digneu.»
«Harmonia religio: la católica que inspira tala bella accio de reparació y justicia.»

Escolti l' nostre colega de Madrid: y quan lo qui ha retornat los quartos va robarlos (que no pertanyia al catolicisme?)

Ja 'ls hi varem dir: guardintse dels que van a confessar.

Segons nos escriuhen de Mahó, fa alguns anys que hi ha en aquella isla un munt de suicidis que espanta.

Y l' clero segueix ab los suicidas una conducta que deixa parat a tothom... que no sab que l' clero ha tingut sempre duas mesuras.

Quan lo suicida es rich, se li dona terra sagrada y se li fan lluidíssimas honras. Mes si lo suicida es pobre... cap al canyet faltan cossos.

Y s' compren... «Qué hi guanya l' clero ab los pobres? Cavi be res, una miseria. Encara que may se n' moris cap, poch s' hi perdria.»

COSAS D' ESPANYA

«Quin exercit l' espanyol!
Com si fos una mania se subleva cada dia,
y al subllevarse... ¡bonyol!
Tros y aya y sach y dol es lo resultat que porta una sublevació *força*!
sis infelicitas al *cas*!
vinga estat de siti y... ¡au!
la sublevació está morta.

Consells de guerra en renou para procedi ab *justicia*;
sentencias sense malicia:
sis penas de mort y... ¡prou.
Tant si 'ls cou com si no 'ls cou compli 'l fallo es lo primé.
F' assumptes molts *benmú* té,
pero hi ha un *considerant* de circumstancia agravant,
que es: *No haver dat lo cop be*.

De prompte s' aisa una veu,
que reasona en la nació del un al altre cantó,
de *¡Perdonat! ¡perdonat!*
La cosa va prenent pesa...
y siga porque es tan *lort* aquell crit a drat y a net,
siga per certa *comentaris*,
al fi portan tots los diaris l' indult de pena de mort.

«Victoria! oridan alguns,
«¡Hem guanyat! orida la gent.
Per tots los carrers se sent
«¡S' han salvat! y per tots punts se 'n senten tantets!...
Los uns volen se' els los salvadors;
altres los iniciadors;
tothom importancia s' dona...
y en tot lo mon se pregona l' indult dels conspiradors.

Crèixis en lo ministeri;
cambi de govern, parcial,
gabinet *mod*... *liberal*;
la situació *levi leví*.
Y ara aquí entrén al misteri:
De mort va ser lo perdó,
fent veure una compassió en nostra opinió fundada;
y per pena comutada...
¡a mort! a FERNANDO PÓD!

PAPET DEL CARRIL

Mes ab los richs ja es altra cosa: aquestos tenen diners, que 'ls subin.

No fa gaire temps un jove rich, trobantse en un burdell, assentat a una de las joves que allí hi havia, quan dormia com un sobch, y després se suicidà. Aquella fou enterrada al cementiri civil; mes lo jove fou enterrat al catòlich ab gran acompanyament de capellans.

Fa pochs dias se ha suicidat, tirantse de dalt a baix de una timba, lo comandant de marina. Y no cal dir que se li feu també un enterro luhidíssim.

Lo clero de Mahó no fa més ni menos que l' de tot arreu.

Los mahonesos voldrien que 'ls capellans cantessin sense motiu y això es demanashi més de lo que es just.

Si no hi ha pistrinchi, quina alegris han de tenir pera cantar?

A menos que 'ls mahonesos vulguin que vagin als enterros dels suicidats pobres pera justificar una vegada més aquell adagi castellà que diu

Quando el español canta, ó rabia ó no tiene blanca.

Torna a parlarse de la eterna qüestió d'ordre públich.

(Tan prompte?)

Llegim:

Per los camillers de la casa de socorro del districte primer, fou conduhit ahir al Hospital, un noi de 7 anys que 's causa un esquiz en la mà esquerra, estant treballant en una fabrica de berra de Sant Martí de Provençals.

Fixente be, de set anys.

(Donchs y la lley sobre l' treball de las cristurats a las fabricas?)

Es lletta morta.

Com totas las que afloreixen poch ó molt al treballador.

A Sabadell un' altra cristura de menos de deu anys sigué agafat per una màquina, en la fabrica d' en Brojas, en lo safà completament la cama esquerra, morint de sas resultes.

Tambe a Vilanova de Sitges, en lo Vapor de Mar, un' altra màquina llevà la mà a un noi de onze anys.

Desde Tortosa escriuen a un periòdich de Madrid que en la borderia de aquella ciutat hi moren de fam lo setanta cinch per cent de las cristuras que hi ha recullidas, y que hi ha dida que té que donar de mamar a vuit cristuras al hora.

Y d' aixó n' diohen casats de beneficencia. (Quina atrocitat!)

Y, ja que de borderias parlém, vegin una estadística de la de Madrid:

En los derrers cinquanta anys hi ingresaren 65,508 cristuras, de las quals n' hi moriren 54,847, ó sia ben a la vora del 84 per 100.

Y encara diuhen que a las pobres cristurats las hi mantenen de caritat!

Seus dupte volen dir que las hi matan per caritat.

Com los catòlics creuhen que 'ls que moren petits van al cel, encara deuen dir:

—(Ditxosas ellas! ¡Hipòcritas!...)

El Progreso, periòdich de Salamanca, se queixa de que l' ajuntament de Alba de Tormes no fassi 'ls possibles pera transformar aquesta vila ducal en una especie de Lourdes, ahont los devots de Santa Teresa hi anessin a deixar los quartos.

No dirà La Renaixensa que El Progreso no sia proteccionista malgrat que es castellà, puig defensa la industria mex nacional de tot Espanya: la de la devoció a sants genuïnament espanyols.

Aixecat l' estat de siti de Madrid, se comensan a conèixe com cal algunas escenas de aquells aconteixements.

Pero en lo cas que El Progreso, que s' ha emprès la tasca de posar los pichs demunt de las is, com se sol dir, casi cada dia es denuncia y recullit en conseqüència.

Y per aixó ha tornat a regir l' estat normal a la vila del os?

(D' aixó n' diuhen los fusionistas llibertat de impremta?)

Donchs jo crech que no es més que llibertat de denuncias.

LA BEATA

—Bona l' hem feta, Geroni! Tot just cap a mi s' amana la dona més gata mora que hi hagi seguit may a Espanya.

Ex vande d' un bisnudet de Grenollers de la Plana, y recant tot lo sant die d' agriosa en iglesia passa.

Contant notes las parroquias, sab 'horat hi ha noceres d' ànimas, ahont exponen a Nost' Amos, y ahont diuhen missa cantada.

Mes en casch sempre ignora tot lo que passa a sa casa. Sentne fora tot lo die, còm los de sa ber que hi passa?

Ni sab si l' seu hoy va a estudi, ni si s' lleva a las quaranta, ni si la nova fustia, ni si s' aia la criada.

Perquè tot aixó son cosas que ni mica la encaperhen, puig que un sola s' amolina per la salvació del ànima.

Mirala com mira a terra a tall de bona beata, mes no pensa que no vegi per aixó a tothom que passa.

Quan troba algun capella hi la pensa la sacralia, y fan tremola l' mirari las miradas que li clava.

En quant quan troba a un home may miraca la mirada, anà lo mira de reüll, y ab lo nas sempre li parla.

Quant ve a confessar, confessa no més que 'ls pecis dels altres: ella may no té la culpa de las cosas que li passen.

Sempre excusa las conversas tot fuisse la mocha beata, y no té cap conegude de que la vida... ahoga.

Ella sab què es lo que manjan tots los vobans de la escola, y comest de sas arnias, una las ords petites felas.

Si n' sab de vides agnuals Es una cosa que repant. Ella sab tot lo del nos, tot... mames lo de sa casa.

Sempre die que no murmurara... ¡Jo t' reflich al murmurara! y qu quan sab alguns cosa...

—Que no sab, me deya un die, que que ha promet a fulana? Vés que ho havia de dir, tan lentota que semblava!

La va trobar lo seu home jo no sé còm ab un altre. Aixó pera mi son qüestions, lo no n' crech ni una paraula. Y tot dibant que no ho crea la nova per tot d'acomp.

Y va arrossegat lo llura d' aquelle pobre fulana.

Aixó si, si davant d' ella comest una cosa grossa, se fe més creus que no porta cap general dex' Espanya.

Mes tot enviantes y lent dengues y tot dibant ¡Y que es plaga! obra un pam y mit d' orella per no perdre una paraula.

Y tot ¡per que! Per' amar contentos de cas en cas. Si no pogues portar qüestions se murria de rabia.

Fa més mal la seva llengua que no pas cap pedregada. Com que tan sola troba gust en pugor dir mal d'ala altre!

Jo quan la veig ja tremola, perquè ¡jamay l' he trobada sense que m' contida la historia lo menos de mitja Espanya.

Y com veig que jo n' avesta m' amaga en aquesta entrada dibant per desquidar: Deu los lliuri de beates.

Al tornar a Segovia la professó de la verge de la Fuencisla; los burxos decomisaren la creu de una de las parroquias (manga) perquè entre las taldillas de la meteixa lo sagristà hi havia amagat certa cantitat de sigrons que volia entrar de matute!

A Salamanca volian entrarhi també uns per-

nils dins de la caixa de mort ab que portan los pobres al cementiri.

Aquí a Barcelona decomisaren uns quadros de sants que sols servian pera amagarhi una caixa de llana ab alguns litres d' esperit de vi. (Y encara hi haurà qui negui que som al sígile dels avensos?)

No creyem que may las cosas santas haguesin servit tant de cobertes com are.

Los catòlics de Portugal son de la pell de Barrabàs.

En nostre derrer número parlavan de una forta batussa que tingueren en una romeria; donchs vegin ara la que han arnat dins de una iglesia, segons lo Jornal da Feira:

«A Luan, ab motiu de la benedicció de una capella nova, denominada del Senyor de la Serra, en lo lloch de las Cavalleres, prop de Bassaco, 'ls devots que man massa s' embolicarun de perules y armaron una sarageta de mil diables. Los lluneros se pegaren los uns als altres y las donas acudirun a defensar als seus marits y als seus fills, curantse tots ab los trajes espionales y fortes esgrapesdes, y quedant no pucha ferira, y alguna de molta gravetat, dins de la capella.»

Aviat no se li podrà deixar entrar a la iglesia sense bos.

ANAGRAMA

En Tot, que es fill de Tatal, l' altre dia prengué mal, y sia crech que té un acot que li fa anagrar de tot.

J. ARRIU

XARADA

La meua tia Ramona, puient tot dret a jut dret, a la fet té un torenge tres quart y primat regnat. Quan la prima sempre hi quart ab un hermois quatre tres, y passa l' temps sans fer cas perquè may se li fa cart.

A. T. O.

SINO:IMIA

Dieu lo doctor Castelló, parlant de donya Tatal, que es impossible tot tot, puig no té cura son mal.

V. TARRIDA

GEROGLIFICH

D
D
H H H
+
I G L I

J. MUX

SOLUCIONS

¿ LAS CAROLAS DEL NÚMERO PASAT

TRINCA-CLOACA: — La vida es suñu.

XARADA: — Cor-ba-la.

GEROGLIFICH: — Tres ocró té la rosa; gasta 36 quartos setmanas.

Tinghetta LA ACADEMIA. Ronda de la Universitat, 6. Barcelona

LA REVOLUCIÓ

pona en tres cants

original de

J. LLUNAS

Folletó de 32 planas, ilustrat per lo distingit dibuixant Manel Moliné, elegantment imprés en paper satinat y ab una magnifica cuberta de color.

Preu DOS rals

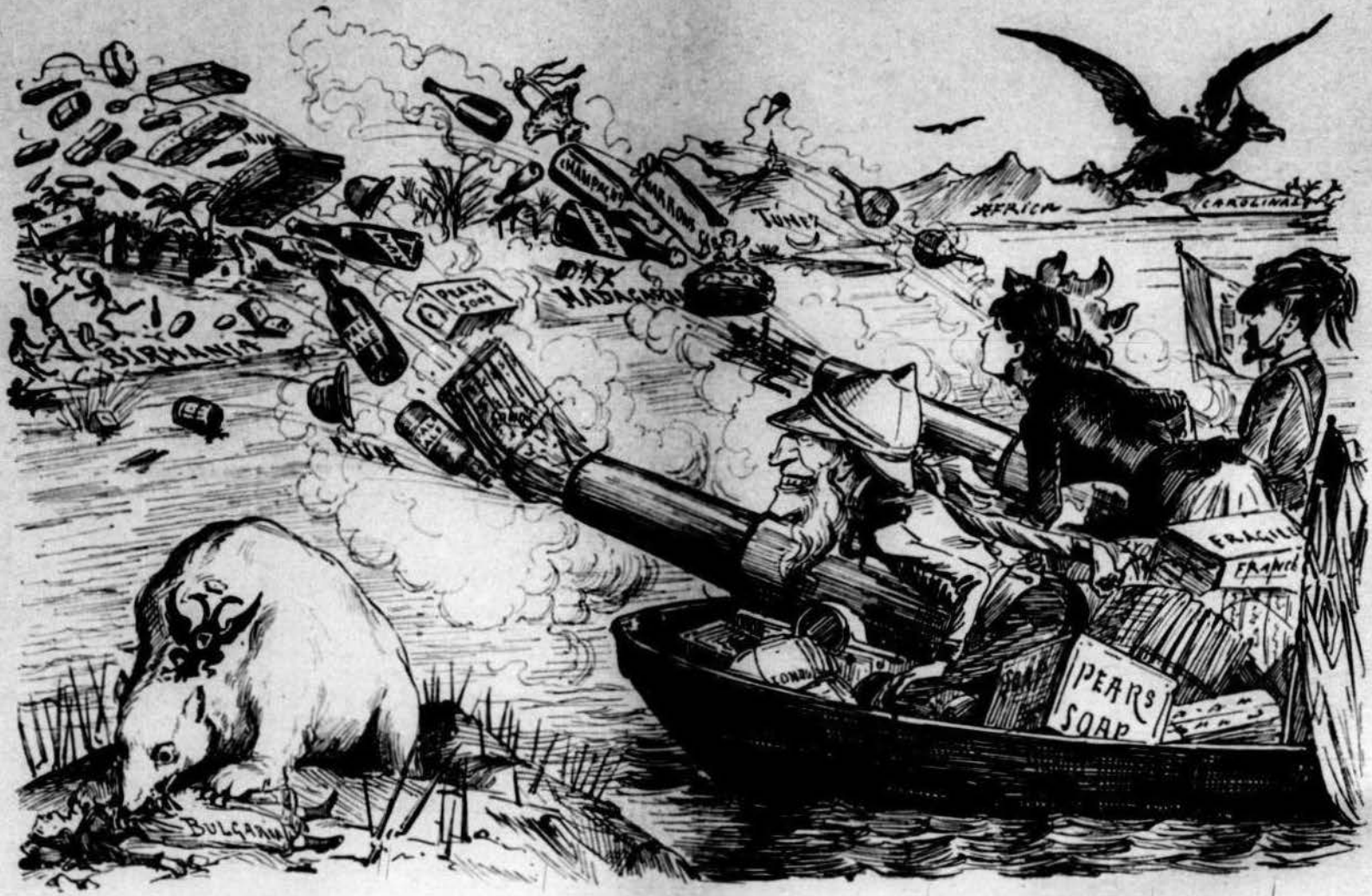
Se ven a Barcelona en los kioscos de la Rambla y a fora en casa dels corresponals de LA TRAMONTANA.—Enviant directament l' import a nostra Administració, també 'ls remetem exemplars sueltos pel correu.

POLITICA COLONIAL

Núm. 279

LA TRAMONTANA

N.º 1.

Compréu ó moriu